

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: A. N., nar. X,
st. příslušnost X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem P.O.Box 21/OAM, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2024, č. j. OAM-1331/ZA-ZA11-D02-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřípustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem

k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Lotyšská republika.

II. Podání účastníků

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že žalovaný se nevyjádřil v napadeném rozhodnutí k odůvodněnosti obavy žalobce z vycestování do domovského státu, resp. k vycestování do Lotyšska. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda v Lotyšsku nehrozí žalobci obdobné nebezpečí, jako by mu hrozilo při vycestování do domovského státu. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce byl držitelem lotyšského víza s platností do 14. 12. 2024 a Lotyšská republika uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Na žalobce se tak vztahuje čl. 12 nařízení Dublin III.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
5. Žaloba **není** důvodná.
6. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*
7. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (14). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*
8. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 2. 10. 2024. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce má lotyšské vízum platné do 14. 12. 2024, Lotyšská republika uznala svoji příslušnost k rozhodování o žádosti o mezinárodní ochraně. Předchozí kritéria uvedená v nařízení v případě žalobce splněna nejsou a Lotyšská republika je proto dle čl. 12 nařízení Dublin III. příslušná k posouzení žádosti žalobce.
9. Z obsahu správního spisu plyne, že v rámci poskytnutí údajů žádosti žalobce uvedl, že ve vlasti podnikal, jeho partner neodváděl daně a byl zatčen. Zboží žalobce bylo zkonfiskováno a on si musel půjčit na zaplacení zboží. Nyní ho zatěžují splátky s tím, že pokud nestihne uhradit dluh včas, přijde o rodinný dům, kde bydlí jeho rodina. Věřitel má známé u státních orgánů, byl již jednou zatčen. Lotyšské vízum si vyřídil, aby mohl jet do Evropy a zaplatit dluh. V Lotyšsku měl slíbenou práci, firma ji ale nezajistila, proto jen dále do Polska a

následně do ČR, kde nyní pracuje, protože tu je práce dost. V Lotyšsku jsou nízké platy a není tam práce. Uvedl, že rozhodnutí odjet do Lotyšska respektovat nebude. Při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí uvedl, že v ČR v minulosti legálně pracoval, má tu kamarády, v Lotyšsku práci nenašel, neměl ani na jídlo. Potřebuje posílat domů peníze, zde mu kamarádi slíbili práci, aby mohl posílat peníze na splacení dluhu.

10. Obecně platí, že právní řád a společný azylový systém vychází z předpokladu, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se považují členské státy navzájem za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu. Zároveň není za běžných okolností důvodu se domnívat, že by některý z členských států trpěl pronásledováním či působením vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Pokud nevyjdou v řízení najevo konkrétní náznaky dosahu hrozby ze země původu i na příslušný členský stát, není povinností žalovaného se možným přesahem obav žadatele na území jiného členského státu výslovně zabývat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24).
11. V řízení žádné takové okolnosti najevo nevyšly a žalobce při pohovoru neuvedl žádné důvody, krom své nechuti, proč by nemohl vycestovat do Lotyšska. Žádné náznaky případné hrozby neuvedl. Důvody, které uvedl jako námitky nepřezkoumatelnosti, žalobce v žalobě nejsou relevantní pro případné zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce v průběhu celého správního řízení tvrdil ve vztahu k Lotyšsku pouze a jediné to, že tam nemohl sehnat dostatečně zaplacenou práci tak, aby mohl splácet své dluhy v zemi původu. Žádnou, byť i hypotetickou, možnost pronásledování ze strany věřitelů a orgánů státu původu k Lotyšsku nevztáhl.
12. Zároveň bylo úkolem žalovaného, potažmo nyní soudu, zhodnotit, zda v případě žalobce existují individuální okolnosti, které by mohly bránit přemístění žalobce do Lotyšska. Soud má za to, že takové okolnosti v nyní projednávané věci nenastaly, resp. nebyly žalobcem prokázány. Ekonomické důvody, které žalobce jako jediné pro svůj pobyt v ČR uvádí, mezi individuální okolnosti bránící přemístění žalobce nepatří.
13. Pokud jde o otázku obecných systémových nedostatků azylového systému Lotyšska, žalovaný si opatřil jako podklad pro své rozhodnutí Informaci OAMP ze dne 20. 6. 2024 ohledně azylového systému v Lotyšsku, ze které vyplývá dostatečně popis azylového systému v dané zemi. Nevyplývají z ní podezření na systémové nedostatky, které by objektivně bránily přesunu žalobce do Lotyšska k provedení azylového řízení. Uvedený listinný podklad je s ohledem na způsob aktualizace zpráv o jednotlivých zemích aktuální, neboť byl vydán cca 5 měsíců před napadeným rozhodnutím.
14. Cílem řízení před žalovaným nebylo věcné posouzení žádosti žalobce, ale toliko posouzení a rozhodnutí otázky příslušnosti žalovaného k věcnému posouzení. V podané žalobě žalobce nijak nezpochybnil dostatečnost azylového systému v Lotyšsku tak, aby vznikly pochybnosti o systémových nedostacích, které by vyloučily posouzení jeho žádosti v souladu se standardy států EU, které vylučují pronásledování či působení vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Zároveň ze správního spisu vyplývá, že Lotyšská republika akceptovala požadavek ČR na převzetí žalobce k řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.

15. V řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by bránily vycestování žalobce do Lotyšska. Celá žaloba je v naprosto obecné rovině.
16. V řízení nevyplývaly žádné důvody, pro které by žalovaný nebo soud měl aplikovat čl. 17 nařízení Dublin III., jehož aplikace se žalovaný ani sám nedomáhal. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že otázkou poskytnutí mezinárodní ochrany a skutečnostmi souvisejícími s případným návratem žalobce do země původu se věcně budou zabývat orgány státu, který je dle nařízení Dublin III. příslušný k posouzení jeho žádosti, tj. orgány Lotyšské republiky. Žalobce nemá na území ČR žádné rodinné ani jiné bližší sociální vazby (pozn. soudu – ani takové netvrdil), nemá tu žádné kulturní vazby a předchozí tvrzené pracovní pobyty nijak neprokazují natolik silnou vazbu na ČR, aby bylo nutné zabývat se aplikací čl. 17 nařízení. Žalobce se nepotýká se zdravotním omezením, je soběstačný, bez zvláštních potřeb. Samotná touha po práci v ČR důvodem pro aplikaci čl 17 nařízení Dublin III. není.
17. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval individuální situací žalobce. Žalobní námitky proto krajský soud shledal jako nedůvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

18. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.
20. Jelikož soud o žalobě rozhodl věcně, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě již samostatně nerozhodoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 8. ledna 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce